

CELE ȘAPTE EPOCI ALE BISERICII

Anticipiez ceva mareț și aștept cu nerăbdare serile de servicii, având încredere că Tatăl Își va revărsa, într-un fel sau altul, binecuvântările peste noi. De asemenea, aștept cu nerăbdare fiecare oportunitate, pe care o primesc, ca să fiu în această biserică, cu voi, acest grup mic de oameni adunat aici, și cu musafirii, desigur.

Întâlnirea nu a fost anunțată, pentru că este doar o adunare obișnuită de rugăciune de miercuri seara și am zis: „În seara aceasta, vom vedea dacă ne vom aduna din nou într-o altă zi, și probabil vom anunța o întâlnire pentru săptămâna viitoare, pentru că nu avem prea multe locuri.”

Dacă va fi cu voia Domnului, vom ține acest fel de servicii pentru folosul Bisericii, fiindcă este mare nevoie ca Trupul lui Hristos să fie informat și lămurit. Noi am avut servicii de vindecare opt seri la rând, dar acum vom avea învățătură și va fi vorba despre ceva nou.

În după-amiaza aceasta, când am deschis Biblia după o zi foarte ocupată, m-am gândit: „Ei bine, le-am spus oamenilor că dacă va fi cu voia Domnului, le voi vorbi despre cele șapte Epoci ale Bisericii.” Apoi, după ce am terminat de citit, mi-am zis: „Mă bucur pentru că pot să parcurg totul într-o singură seară.”

Nu știu ce a pregătit Duhul Sfânt pentru noi, de aceea nu pășesc niciodată în față, ci spun întotdeauna: „Dacă va fi cu voia Domnului...” Vedeți? Așa este cel mai bine. Astfel, dacă va fi cu voia Domnului, în seara aceasta voi vorbi despre Epocile Bisericii, mâine seară ne vom opri la „Semnul fiarei”, iar poimâine la „Pecetea lui Dumnezeu”.

Astăzi am vorbit cu fratele meu, Janitor, și el mi-a spus: „Dacă vei ține și sâmbătă seara un serviciu, duminică dimineața, când vor veni musafirii, va fi mizerie în adunare pentru că nu vom reuși să facem curățenie.” Astfel, mi s-a propus să țin serviciile miercuri, joi, vineri, duminică dimineața și duminică seara, iar eu am spus: „În ce mă privește, totul este în ordine.”

Așadar, dacă va fi cu voia Domnului, vom încerca să ținem serviciile miercuri, joi, vineri, duminică dimineața și duminică seara, iar duminică seara s-ar putea să avem și un serviciu de botez deoarece avem deja multe persoane care au cerut botezul.

Dacă va fi cu voia Domnului, în fiecare seară vom încerca să începem la ora șapte și jumătate, voi urca pe platformă la ora opt și vom elibera adunarea la ora nouă și jumătate, fiindcă știu că trebuie să ajungeți a doua zi la serviciu și respect aceasta.

Aceste mesaje mici, pe care le voi aduce din Cartea Apocalipsei, sunt adresate bisericii, și aș vrea să țineți minte că ele nu sunt adresate religiei unei persoane anume și nu au nici un scop ascuns, ci reprezintă cea mai bună cunoștință a mea în ce privește citirea și explicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Înțelegeți? Nu o fac din vreun motiv egoist, nu mă adresez nimănui personal și nu mă ridic împotriva bisericii și a religiei nimănui.

Motivul pentru care vreau să aduc această învățătură din Apocalipsa aici, în tabernacol, în fața bisericii mele, este pentru că aici sunt acasă și vreau să dau oilor mele Hrana de care consider că au nevoie.

Uneori, când fânul este puțin mucegăit, oamenii trebuie să pună puțină sare pe el, pentru că altfel animalele se pot îmbolnăvi. Deci, uneori, când este posibil ca Hrana din biserică să fie puțin mucegăită și

apar mici diferențe, cred că puțină sare îi va da puțină savoare. Voi ce credeți? Este o cale prin care oamenii sunt ținuți departe de boală.

Acum, aș vrea să ne rugăm ca Domnul să ne binecuvânteze eforturile. Câți dintre voi, bărbați și femei, doriți ca și mâine să privim în Cuvânt și să vedem „Care este semnul fiarei”? În Biblie sunt scrise o mulțime de lucruri în legătură cu acesta: „Cine îl are?” și: „Cine îl va avea?”, fiindcă vine o vreme când acest lucru se va întâmpla cu adevărat. Eu nu știu când se va întâmpla aceasta, dar este posibil să se întâmple și acum. Vom vedea.

Adevărul este că pe pământ vor fi numai două categorii de oameni: Unii care vor fi însemnați cu semnul fiarei, și unii care vor primi Pecetea lui Dumnezeu; iar dacă lucrurile stau așa și dacă acest timp este aproape, mă gândesc că ar fi bine să cercetăm și să aflăm care este acest semn al fiarei, fiindcă sunt sigur că nu va veni ca ceva de mare amploare ci, așa cum spune Biblia, se va strecura atât de ușor încât, *„dacă va fi cu puțință, să-i înșele chiar și pe cei aleși.”* (Matei 24.24). Astfel, dacă va fi cu voia Domnului, mâine seară vom încerca să studiem acest lucru.

Aduceți-vă Bibliile, pix și hârtie, ca să luați notițe, iar dacă considerați că ceva din ceea ce voi spune, nu este corect, scrieți-mi un bilet și lăsați-l aici pentru seara următoare.

Îmi amintesc că mai demult, am stat un an și jumătate la Cartea Apocalipsei, aici, în tabernacol. Acesta este lucrul care îmi place: să învăț. Îmi place învățătura, pentru că ea este cea care pune bazele și întărește biserica.

În ceea ce privește predicarea, există oameni care sunt predicatori. Ei pot să ia Cuvântul, prin inspirație, și să meargă cu El în

diferite locuri. Aceasta înseamnă să uzi Sămânța pe care a semănat-o învățătorul. Vedeți? Mai întâi trebuie să semănați Sămânța și apoi să o udați, iar udarea vine prin predicarea Cuvântului. Între predicator și învățător este o mare diferență, sunt două daruri diferite ale aceluiași Duh, și vă spun cu umilință că eu nu îl posed pe niciunul dintre ele.

Darul meu este să mă rog pentru bolnavi. La aceasta m-a chemat Domnul, dar acum mi-a dat un timp de relaxare a minții prin studierea și învățarea Cuvântului, ceea ce este total diferit față de serviciile de vindecare. Oh, și ne înțelegem destul de bine aici! Îmi amintesc că în urmă cu vreo doisprezece ani ați studiat multă vreme cu mine.

Învățătura este aspră, iar eu obișnuim să spun:

„Este ca atunci când te așezi la masă și mănânci pâine de porumb cu fasole.” Aceasta este bună, dar uneori obosești, iar atunci ar fi bine să mai ai câte ceva pe lângă, cum ar fi niște înghețată sau prăjitură, dar aceasta numai din când în când, pentru a crea un echilibru în dietă. Totuși, lucrurile bune de modă veche se vor lipi foarte bine de tine și îți vor da o bază de la care să pornești.

După umila mea părere, noi trăim în zilele de sfârșit ale istoriei omenirii, de aceea vreau ca totul să fie clar. S-ar putea să greșesc, pentru că nimeni altcineva nu știe exact când vine El. Isus a spus că *„despre ziua aceea, sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.”* (Matei 13.32). Deci, nici El însuși nu a știut aceasta, dar ceea ce este sigur este că El va reveni și eu nu mai văd nimic altceva care ar trebui să se întâmple, decât venirea Domnului.

Când privesc și văd cum se destramă națiunile, cum se strică politica și biserica, este clar că nimeni altcineva nu mai poate repara lucrurile în afară de Dumnezeu. Acesta este adevărul. Ei nu mai au nimic: morala națiunii este stricată, partidele politice sunt stricate,

totul este stricat. Noi ne-am încrezut mult în politica noastră, dar ea este stricată.

Cu câțva timp în urmă, o personalitate renumită din Anglia a spus: „Ei bine, democrația a fost doar un vapor cu multe vele, dar fără ancoră!” El a avut dreptate, dar nu s-a gândit că și iubita lui Cameră a lorzilor era tot un vas cu multe pânze, dar tot fără ancoră, de aceea s-a dizolvat.

Fiecare împărăție a acestei lumi va fi ruptă în bucăți, dar Isus Hristos va domni și va stăpâni pentru totdeauna. Acesta este adevărul.

Nădejdea mea nu este zidită pe nimic altceva

Decât pe sângele lui Hristos și dreptatea Lui.

Totul în jurul sufletului meu dispăre,

El este toată nădejdea mea.

Eu stau pe Hristos, Stânca solidă.

Toate celelalte pământuri sunt nisipuri mișcătoare.

Oh, cât mi-aş dori să începem un serviciu de învăţătură care să ţină cam trei sau patru luni, astfel încât să putem pătrunde în Apocalipsa şi s-o legăm de cartea lui Daniel şi de vedenia avută de el.

Câţi din vechea turmă mică mai sunt aici şi îşi amintesc timpul când aveam acea hartă veche? Ştiu că în vremea aceea era fratele Head şi încă câţiva fraţi. Noi aveam o hartă veche care conţinea lucruri din cartea Apocalipsei, legăturile cu cartea lui Daniel şi cu Isaia. De fapt, tot Vechiul Testament este legat de Apocalipsa, iar Apocalipsa este Cartea descoperirii lui Isus Hristos. Ea conţine cele şapte Biserici, cele şapte Pecetei, cele şapte Plăgi şi cele şapte Trâmbiţe. Trâmbiţa înseamnă război; Pecetea este o taină descoperită, iar Plaga este ceea ce aduce fiecare război.

Cu ajutorul lui Dumnezeu şi folosindu-mă şi de cartea de Istorie, pot să vă dovedesc că noi trăim în timpul celei de-a şaptea trâmbiţe, care vine împreună cu plaga a şaptea, şi timpul când va fi deschisă Pecetea a şaptea şi va fi văsat ultimul potir.

Când sună Trâmbiţa a şasea... vom ajunge şi la aceasta vineri seara probabil. În timpul Primului Război Mondial, Trâmbiţa a şasea a sunat exact când a spus Dumnezeu că va suna, urmând Peceteii de dinaintea ei şi din punct de vedere geografic. Apoi a fost dezvăluită taina botezului cu Duhul Sfânt, dar biserica nu a înaintat, iar oamenii au refuzat să umble în Lumină şi s-au întors înapoi. Atunci a început plaga şi potirul a fost vărsat peste Pământ sub formă de gripă, fiind ucişi mii de oameni.

Acum ne apropiem de sfârşitul epocii în care trăim şi vă rog să veniţi să ascultaţi ce are de spus Domnul în Cuvântul Său cu privire la ea.

Aceasta nu este o invenție a mea,
ci eu doar citesc Cuvântul lui Dumnezeu, ca dintr-un ziar. Deci, aceasta este
descoperirea Lui directă către Biserică: Descoperirea lui Isus Hristos către
Biserică.

Înainte de a citi din ceea ce a
scris El, să ne plecăm capetele și să vorbit cu Domnul, într-un scurt moment de
rugăciune.

Tată bun din ceruri, ne plecăm
capetele cu umilință spre țărâna din care am fost luați și în care ne vom
întoarce într-o zi dacă Tu zăbovești și Te rugăm să fii cu noi în seara aceasta
și să ne binecuvântezi. Eu pot să răsfoiesc paginile acestei Biblii, dar nu
există nimeni pe pământ care să fie în stare să deschidă Cartea și să-l rupă
Pecețile. Mai mult, în Apocalipsa 22. 18-19 scrie:

*„Mărturisesc oricui
aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la
ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.*

*Și, dacă scoate
cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea
lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”*

Tată, fiindcă știm că
suntem niște oameni muritori care stau în fața Ta în seara aceasta, niște
ființe limitate, Te rugăm, Dumnezeule, să lași ca Duhul Tău cel Sfânt care a
scris Biblia, să vină și să ne-o deschidă. Îngăduie ca servitorul Tău umil și
nepriceput să predice ca un om aflat pe
moarte altor oameni aflați pe moarte, ca și cum acesta ar fi ultimul serviciu
pe care l-aș ține înainte de a merge în veșnicie, și ca și cum aceasta ar fi
ultima seară în care ne adunăm împreună. Îngăduie ca fiecare credincios să se

comporte ca și cum în seara aceasta ar fi ultima slujbă la care participă, îndepărtează toată necredința, fă-ne sinceri și conștienți că într-o zi trebuie să dăm socoteală în fața judecății lui Dumnezeu, fiindcă atitudinea pe care o avem astăzi față de El și față de Cuvântul Său, va determina destinația noastră veșnică.

Așadar, Tată, venim

înaintea Ta cu inimile tremurătoare și Te rugăm să lași ca Domnul Isus, în forma Duhului Sfânt, să ia în seara aceasta Cuvântul și să-L dea fiecărei inimi, după cum are nevoie fiecare, fiindcă o cerem în Numele Lui. Amin.

Este posibil să pară

ciudat faptul că încerc să abordez un subiect de învățătură, ținând cont de faptul că în ultimii ani am avut doar servicii de vindecare, fără predică, direct în rândul de rugăciune. Dar în seara aceasta, aș vrea să coborâm la Temelia Cărții, și Îl rugăm pe Domnul s-o deschidă pentru noi. Este vorba de Cartea descoperirii lui Isus Hristos.

Conform istoricilor,

această Carte a fost scrisă în anul 96 d.Hr. de către Ioan cel iubit. El a avut această viziune pe Insula Patmos, o insulă din Marea Asiei, care avea cam cincizeci de mile și era un loc stâncos și plin de șerpi, ceea ce făcea ca Imperiul Roman s-o folosească așa cum folosim noi astăzi închisoarea Alcatraz: un loc în care erau exilați criminalii care nu puteau fi controlați de guvern.

Cartea a fost scrisă de

cel mai tânăr dintre ucenicii Domnului Isus, despre care se credea că era mai iubit decât ceilalți ucenici, fiindcă își rezema capul pe pieptul lui Isus, și despre care Domnul a spus: „*Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?*” (Ioan 21.22).

Ioan a murit de

bătrânețe, în timp ce toți ceilalți apostoli și-a pecetluit mărturia cu propriul sânge.

Destinul lui Ioan a fost

următorul: a fost fiert timp de douăzeci și patru de ore într-un cazan cu ulei, dar nu i s-a întâmplat nimic. Atunci l-au luat și l-au dus pe Insula Patmos fiindcă îl considerau vrăjitor și au spus: „A vrăjtit uleiul ca să nu-l ardă!”

Adevărul este că acolo a fost puterea lui Dumnezeu, fiindcă tu nu poți să-L fierbi pe Duhul Sfânt dintr-un om. Ei au încercat să facă aceasta, dar Dumnezeu nu a îngăduit să se întâmple așa ceva, fiindcă avea o lucrare cu el, și până când nu și-a încheiat lucrarea, nu a îngăduit nimănui să-i facă vreun rău. Aceasta este tot!

Istoricii spun că atunci

când a îmbătrânit, Ioan a fost dus în biserică să predice, dar era atât de bătrân încât singurul lucru pe care a putut să-l spună a fost: „Copilașilor, iubiți-vă unul pe altul.”

Acesta este un lucru

foarte bun despre care să predici: „Copilașilor, iubiți-vă unii pe alții.” Eu am început să predic la vârsta de douăzeci și unu de ani, dar pe măsură ce îmbătrânesc și mă gândesc mai mult la Domnul Isus, îmi dau seama că cea care acoperă totul este dragostea, dragostea lui Dumnezeu sădită în inimile oamenilor de către Duhul Sfânt.

Pentru început vom citi

câteva versete, apoi vom intra direct în învățătura despre biserici. Apoi, dacă va fi cu voia Domnului, în timpul pe care îl mai am la dispoziție, voi încerca să pun toate lucrurile la locul lor pentru a ajunge în punctul de unde vom începe tema pentru seara următoare, și anume „Semnul fiarei”.

Acest lucru se adresează

bisericii, iar eu voi încerca să vorbesc măcar despre prima biserică, biserica din Efes, și despre ultima biserică, cea din Laodicea, epoca în care trăim noi.

*„Descoperirea
lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile
care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut trimițând prin
îngerul Său la robul Său Ioan...”*

Aici Scriptura ne face o
introducere și, cum vedem, este vorba despre descoperire. Cuvântul „descoperire”
înseamnă „ceva ce este dat pe față, adus la lumină, dezvelit”.

Descoperirea lui Isus
Hristos i-a fost dată lui Ioan printr-un înger care a fost trimis la el ca să
i-o explice.

*„...care a
mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și
a spus tot ce a văzut.*

Ferice de cine citește...”

Câți dintre cei prezenți
doresc să fie ferice de ei? (Adunarea spune: „Amin”). Atunci citiți-o, pentru
că aici scrie: *„Ferice de cine citește...”*

*„...și de cei ce
ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci
vremea este aproape!”* (Apocalipsa 1.1-3).

Cuvintele „*vremea este aproape*”,
nu se referă la vremea de atunci, ci la timpul când veți vedea împlinirea
Cuvântului ca o descoperire completă.

Când a început să creeze totul,
Dumnezeu a fost ca un artist care desenează imaginea a ceva. El începe să
completeze desenul și voi puteți vedea cum totul prinde formă

Astfel, citind la începutul Cărții
Apocalipsei, puteți să-L vedeți pe Isus cum intră în scenă, iar la sfârșitul
Cărții îl puteți vedea descoperit complet și stând împreună cu Biserica Sa, în
slavă. Atunci, zilele păcatului, încercările și ispitele vor fi trecute, iar
Hristos va sta pe tron împreună cu Biserica Sa, în ceruri. În ordine.

Ascultați ce spune versetul 4:

*„Ioan, către cele șapte
Biserici...”* Deci, cel care vorbește este Ioan. Mai întâi, a făcut Dumnezeu o
introducere a Descoperirii lui Isus Hristos, iar în continuare vorbește Ioan:

*„Ioan, către cele șapte Biserici care sunt în Asia: Har
și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine și din
partea celor șapte duhuri care stau înaintea scaunului Său de domnie.”*

Oh, dacă am avea o tablă
pe care să pot desena puțin! Vedeți? *„Cele șapte duhuri care stau înaintea
scaunului de domnie...”*

Aș vrea să câștigăm
puțin timp și cred că nu veți pune la îndoială ceea ce voi spune, deoarece

știți că nu v-aș spune pentru nimic în lume ceva greșit. Dacă aveți vreo îndoială, scrieți-mi pe o hârtie și vă voi spune de unde am citat din Biblie.

„Cele șapte duhuri care stau înaintea scaunului de domnie...” Aceste „șapte duhuri” se referă la Duhul care avea să fie trimis pentru fiecare din cele șapte Epoci ale Bisericii:

„...din partea celor șapte duhuri care stau înaintea scaunului Său de domnie.” Dacă am avea timp, am putea să cităm și din Vechiul și din Noul Testament.

„...și din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, Cel Întâi Născut din morți, Domnul împăraților pământului! Ale Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său...”

Oh, priviți-l pe Ioan cum suferă când privește aceste lucruri! El poate spune doar:

„...și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, ale Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (v. 5-6).

Vedeți? *„...El a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu.”* Este vorba de noi, la plural. Astfel, el nu spune: *„...a făcut din mine un preot, un împărat...”*, ci spune: *„...a făcut din noi”*, adică din Biserică. El se adresează acestor șapte biserici, pentru că avem șapte Epoci ale Bisericii.

Ioan a spus: „...ale

Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!”, pentru că „*a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu.*”

Știți ce este un preot

și ce slujbă are el? Preotul este cel care aduce jertfa și face mijlocirea.

Astfel, El spune că noi, Biserica, suntem „*o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit*” care aduce jertfe duhovnicești. (1Petru 2.9). Fiecare bărbat și femeie care vine la Dumnezeu intră dincolo de perdea.

În Vechiul Testament,

locul sfânt era despărțit de locul preasfânt printr-o perdea, iar Aaron avea voie să intre acolo o singură dată pe an. Fiecare bărbat care devenea preot, avea voie să guste din mana originală care a fost culeasă de Aaron și pusă în chivot în prima zi când a început să cadă mana din cer.

După ce au trecut Marea Roșie și

dușmanii lor erau morți, a doua zi, dimineața, când au ieșit afară, peste tot erau acele bobite mici. Dumnezeu a făcut să plouă din cer acele bobite mici pe care le-au numit „mană” și care avea gust de turtă cu miere. Ei trebuiau să adune numai cât aveau nevoie pentru ziua respectivă; dacă totuși adunau mai multă și o lăsau până a doua zi, făcea viermi.

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să

adune un omer plin cu mană și s-o pună în chivot, în locul preasfânt.

Astfel, în fiecare generație care a

urmat, cât timp a ținut preoția leviților, fiecare bărbat care întrunea condițiile să fie preot, când era pus în slujbă avea dreptul să guste din mana originală. Gândiți-vă la aceasta!

Ce privilegiu aveau acei bărbați!

Ei știaau că aveau dreptul să ia o gură plină din acea mană supranaturală, care căzuse din cer de la Dumnezeu, părea coaptă în cuptor, și fusese păstrată în mod miraculos.

Întreaga slujbă avea a face cu

supranaturalul. Atunci cum pot spune oamenii că sunt creștini și să nege supranaturalul? Eu nu știu cum este posibil să facă aceasta. Vedeți? De îndată ce intra în slujbă, preotul lua o gură din supranatural.

Ce simbol frumos pentru noi astăzi!

În acele zile, ei trebuiau să vină pe o anumită linie, pe cea a leviților, ca să poată deveni preoți, dar acum: „Oricine vine, lasă-l să intre!” Vedeți? De îndată ce vin, ei trebuie să se nască înăuntru. Înțelegeți? Tu trebuie să te naști din nou; și fiecare bărbat și femeie care sunt născuți din nou din Duhul lui Dumnezeu, au dreptul la această Mană. Mana este Duhul Sfânt.

După perioada de confuzie și de

lașitate care a venit peste ucenici când a fost prins și răstignit Domnul, ei s-au întors, iar Domnul i-a binecuvântat cu Duhul Sfânt care S-a pogorât peste ei în ziua Cincizecimii. Astfel, au ieșit afară pe străzi, comportându-se ca niște oameni nebuni, iar oamenii s-au gândit că erau beți: „Spuneți ce vom face în legătură cu aceasta?” Chiar și lumea religioasă de atunci învăța că oamenii aceia erau beți.

Ascultă, prietenul meu catolic,

binecuvântata fecioară Maria era cu ei. Ea nu a putut ajunge în cer până nu a mers și ea în camera de sus și a gustat din acel Ceva care a făcut-o să se comporte ca o femeie beată. Tu cum crezi că vei ajunge Acolo fără Aceasta? Ea a primit Ceva. O sută douăzeci de persoane, cu tot cu femei, printre care și Maria Magdalena, au trebuit să iasă în stradă și să se comporte ca niște oameni beți, învățându-se și sărind, așa că sofisticata biserică din acele zile a spus: „Uitați-vă la ei! Aceasta demonstrează ceea ce sunt de fapt. Sunt plini

de must.”

Aceasta s-a întâmplat. Acum ascultați! Apoi s-a ridicat Petru și a spus: *„Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele!*

Oamenii aceștia nu sunt beți...” (Fapte 2.14-15). Vorbesc despre biserica din Efes, despre prima epocă a Bisericii. Înțelegeți? În ordine.

Petru a spus: *„Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.*

Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel...” (v. 15-16). Acest lucru este scris în Biblie, în propria voastră Biblie. Voi, învățătorilor, ar fi trebuit să știți aceasta.

Biserica de atunci a fost pusă în fața acestei demonstrații de putere, și la fel i s-a promis bisericii din zilele din urmă. Ați putea să priviți în urmă, să arătați spre momentul acela și să spuneți: *„Despre aceasta ne-au vorbit prorocii?”*? Vedeți, acolo sunteți. Lumea de afară nu știe nimic despre aceasta, pentru ei este o nebunie.

Petru a spus: *„Priviți aici!”* și le-a vorbit despre faptul că L-au crucificat pe Hristos. Tu nu poți fi iertat dacă L-ai crucificat pe Isus; nu poți fi iertat dacă ai luat în deșert Numele Lui. *„oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul*

acesta, nici în cel viitor.” (Matei 12.32). Noi trăim în zilele din urmă, așa că aveți grijă! Umblați în smerenie, având un duh blând și smerit, o inimă smerită care să-l permită Duhului Sfânt să vă călăuzească. Amin.

Iată-i pe toți stând acolo, oameni care doar cu câteva ore în urmă erau doar niște lași care stăteau încuiați în camera de sus. Dar când S-a revărsat Duhul Sfânt peste ei și le-a umplut inimile, au ieșit în stradă fără frică. Ei nu făceau lucruri care nu erau în ordine, ci doar se bucurau și Îl lăudau pe Domnul, în așa fel încât se părea că are loc o manifestație. Nu erau acolo ca să vadă dacă erau metodiști sau bapțiști, farisei sau saducheii, ci erau acolo bucurându-se, deoarece sufletul lor gustase o bucățică de cer; Dumnezeu le dăduse Mana spirituală.

În vechime, Dumnezeu le-a trimis mana naturală, iar aceasta a ținut pe toată perioada călătoriei lor, ceea ce este un simbol frumos, dar când au intrat în țara făgăduită, mana a încetat să mai cadă.

În ziua cincizecimii s-a întâmplat la fel. Priviți cum a fost Cincizecimea în timpul lui Moise. Ei au privit în urmă și au văzut că armata vrăjmașă era moartă. Atunci, Miriam a luat o tamburină și a început să cânte, să strige, să danseze și să alerge în susul și în josul malului, iar femeile au urmat-o făcând același lucru, în timp ce Moise și-a ridicat mâinile și a cântat în Duhul.

În ziua Cincizecimii din timpul ucenicilor, femeile au ieșit afară sărind și dansând într-un fel amețitor, iar Petru s-a ridicat în picioare în mijlocul lor și a zis:

„Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele!

*Oamenii aceștia nu
sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.*

*Ci aceasta este ce a
fost spus prin prorocul Ioel:*

*„În zilele de pe
urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii
voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și
bătrânii voștri vor visa visuri!*

*Da, chiar și peste
robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și
vor proroci.*

*Voi face să se arate
semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum;*

*soarele se va prefăce
în întuneric, și luna, în sânge înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea
mare și strălucită.*

*Atunci, oricine va
chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Fapte 2.14-21). Și a
continuat să predice în felul acesta.*

Când l-au auzit ce
spune, unii au spus: „Priviți la bărbatul acesta! De unde a primit educație?”,
iar alții au zis: „Păi, nu știe nici măcar să-și scrie numele!” Vedeți? Biblia
spune că Petru era un om neștiutor și fără educație.

„Ce școală a făcut?”

„Niciuna!”

„Atunci ce este aceasta?
Cum a putut să se întâmple așa ceva?”

Alții au luat însă
aminte și au spus:

„Ei bine, bărbatul
acesta spune doar ce scrie în Biblie. Niciodată nu am mai auzit lucrurile
prezentate în felul acesta.” Vedeți?

El le-a spus: *„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să
fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi
veți primi darul Sfântului Duh.*

*Căci făgăduința
aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt
departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.”*
(v. 38-39).

Cu alte cuvinte, această
Mană binecuvântată care cade din cer, asemenea manei care a căzut în zilele lui
Moise, este pentru generația aceasta și pentru fiecare generație care va urma,
în Jeffersonville, Indiana, și în toate colțurile lumii. Același Duh Sfânt care
S-a revărsat atunci Se revărsă și acum, cu aceleași rezultate, aceleași lucrări
și același fel de oameni. Înțelegeți ce vreau să spun? Perfect.

Priviți! *„Celui ce va birui îi voi da să mănânce din Pomul vieții...”* El a spus aceasta în mesajul de început adresat uneia dintre biserici (Epocii Efes). Vedeți? *„Nu îi va mai fi foame și nu îi va mai fi sete.”* (Apocalipsa 2.7;7.16). Aici o aveți!

Acum fiți foarte atenți și nu lăsați să treacă pe lângă voi! Dacă un bărbat sau o femeie primește vreodată Duhul Sfânt cu adevărat, un astfel de om nu va putea fi clintit niciodată de pe poziție, pentru că știe pe ce stă. Poți veni la el cu tot felul de ismuri și alte lucruri, pentru că el va merge mai departe printre ele. *„Nu îi va mai fi niciodată sete.”* El știe exact Cine este Creatorul, nu are nici o nelămurire, de aceea nu poate fi deranjat de nimic și merge numai înainte.

„...îi voi da să mănânce din pomul vieții, și niciodată nu îi va mai fi foame și nici sete.” Vedeți? El va mânca *„din Pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.”* Vedeți? Va mânca din Pom, iar acest Pom a fost Isus Hristos care, după ce a murit, a revenit în forma Duhului Sfânt, așa că El este aici și este Mana pe care o mănâncă Biserica.

Observați textul pe care l-am citit mai înainte din Apocalipsa 1.6:

„...și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu...”

Ce a făcut din noi? *„O preoție împărătească și sfântă, chemată să aducă jertfe duhovnicești.”* Ce înseamnă aceste jertfe duhovnicești? Citez din Biblie: *„...adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui,”* (Evrei 13.15) și dau slavă Numelui Său. Deci ce este rodul buzelor noastre? O jertfă duhovnicească.

Am putea să pornim de aici, pentru că, după cum vedeți, este un loc bun de pornire.

Când în biserică apare o mică confuzie, nu te retragi și stai deoparte bosumflat, fiindcă dacă faci aceasta, cu siguranță nu ești un preot, ci stai acolo și te rogi pentru aceasta: aduci o jertfă duhovnicească, roadele buzelor care dau slavă Numelui Său. Înțelegeți ce vreau să spun?

Tu spui: „Pur și simplu nu am chef să merg la biserică!” Dar tu ești preot și datoria ta este să fii acolo.

„Ei bine, dar nu am chef să particip la serviciu!” Tu ești un preot care aduce o jertfă duhovnicească și nu mergi acolo ca să faci acte de binefacere, cum se spune astăzi. Desigur, este bun și lucrul acesta, nu am nimic împotriva lui și nu oblig pe nimeni să vină la biserică, dar în ce te privește, tu ești preot și aduci o jertfă duhovnicească, adică rodul buzelor tale care dau slavă Numelui Său.

Ce faci când vezi că vine o vreme când toată lumea batjocorește, spune tot felul de lucruri și face ceea ce este rău? Fugi? Ar trebui să stai acolo cu o jertfă duhovnicească și să spui:

„Sângele lui Isus Hristos curăță orice păcat și face din mine o făptură nouă în Domnul!”

„Băiete, ești nebun!”

„Pentru tine, da, dar
pentru mine este puterea lui Dumnezeu care aduce mântuirea. Aceasta cred eu.”
Vedeți?

„Spui că crezi în
vindecarea divină? Oh, eu nu pot să cred așa ceva! Ar fi mai bine să-l întreb
pe păstorul tău.”

Ce spui despre aceasta,
fiindcă tu ești preotul acum? Tu ești cel care spune: „Da, domnule, eu cred
aceasta pentru că așa spune Cuvântul lui Dumnezeu.”

„Crezi în botezul cu
Duhul Sfânt?”

„Da, domnule.”

„Cum știi aceasta?”

„Eu L-am primit.”

Acest lucru este corect.

Este o binecuvântare duhovnicească. Duhul Sfânt care Se revarsă acum este
Același Duh Sfânt care S-a revărsat peste ucenici.

Tu spui: „Doar peste
ucenici?” Vom vedea imediat dacă a fost așa sau nu.

În ordine. Am vorbit
despre preoția duhovnicească și jertfele duhovnicești.

Acum vom merge în
Apocalipsa 1.7:

*„Iată că El
vine pe nori...”*

Mă voi opri puțin aici.

Faptul că *„El vine pe nori”*, nu înseamnă că va veni pe un nor obișnuit. Mama mea, binecuvântată fie inima ei, care este acum undeva acolo sus, obișnuia să-mi spună când eram doar un băiețel: „El vine! Într-o zi se va ridica un nor mare și El va veni pe acel nor.”

Norul pe care vine El...

Dacă am avea suficient timp, am merge înapoi ca să vedem fundamentul tuturor acestor lucruri... Norul pe care vine El, nu este un nor obișnuit, ci este un nor de slavă. Înțelegeți?

Când Isus a fost

proslăvit de Dumnezeu pe Muntele schimbării la față, a fost acoperit de un nor luminos, iar *„fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina.”* Când Ilie a fost răpit la cer, a venit și l-a luat un nor, nu un Stâlp de Foc. Vreau să spun că nu era vorba de un nor obișnuit, ci de un nor de slavă.

Prezența Lui măreață și

glorioasă va lovi pământul. *„El vine pe nori.”* Oh, cât de mult îmi place aceasta! *„Nori”*. Slava Sa va veni val după val, va străbate pământul și va avea loc învierea sfinților. Binecuvântatul Duh Sfânt care a locuit în

inimile lor, a celor ale căror trupuri zac moarte într-un mormânt, cu urmele lacrimilor pe obraji, același Duh Sfânt va veni cu un și mai mare val și se va auzi un „Ușșș!”, val după val.

*„...cei din urmă vor fi cei dintâi,
și cei dintâi vor fi cei din urmă...”* (Matei 20.16).

Cum este posibil acest lucru? Aceasta este ordinea învierii. Nu voi cunoaște pe nimeni din generația care a fost înaintea mea și nici din cea de după mine, dar îi voi cunoaște pe cei din generația în care trăiesc eu. Fiecare generație va veni la rândul ei, în ordinea în care a plecat. *„Cei din urmă vor fi cei dintâi”*. Cu siguranță, trebuie să fie așa. Vedeți? Eu îmi voi cunoaște poporul, tatăl meu își va cunoaște poporul său, și la fel bunicul meu și așa mai departe.

Val după val, val după val, sfinții se vor ridica de peste tot. Nu va fi minunat? Amin. Aceasta face ca oamenii în vârstă să se simtă din nou tineri.

Acum priviți cu atenție.

„Iată că El vine pe nori și orice ochi îl va vedea...” Nu contează cât demult au murit, ei îl vor vedea oricum. *„...și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.”* (Apocalipsa 1.7).

Ioan a trebuit să spună doar:
„Amin”, adică „Așa să fie.”

„Eu sunt Alfa și Omega.” (Apocalipsa 1.8).

„Alfa” este litera „A” în alfabetul grec, iar „Omega” este litera „Z”. Cu alte cuvinte, într-o traducere a zilelor noastre ar suna așa: „*Eu sunt de la A la Z.*” Cine poate fi Acesta? „*Eu sunt Cel dintâi, Eu sunt Cel de pe urmă, Eu sunt de la A la Z.*”

Mi-ar fi plăcut să avem timp ca să intrăm în dumnezeirea lui Isus Hristos, deoarece ar fi un lucru foarte potrivit: dumnezeirea Lui. Astăzi, foarte mulți oameni încearcă să facă din El un învățător, un filozof sau un simplu proroc, dar El a fost Dumnezeu. El a fost Dumnezeu sau a fost cel mai mare înșelător pe care l-a avut lumea vreodată. Dacă El a fost doar un proroc, înseamnă că sângele Lui a fost sângele unui om; dacă a fost doar un filozof, sângele Lui a fost tot sângele unui om, dar El a fost Dumnezeu, iar Sângele Lui a fost un Sânge divin. Atotputernicul Dumnezeu a preumbrit-o pe fecioara Maria și a creat în pântecul ei o celulă de sânge, iar din acea celulă a ieșit Fiul Său, Hristos Isus. Dumnezeu a coborât și a locuit în acel trup, Dumnezeu însuși, Emanuel în trup de carne pentru a ne curăța de păcate.

Când l-a creat pe primul om, Dumnezeu l-a făcut după chipul Său, adică un om duhovnicesc. (Geneza 1.26). Acolo nu era nici un om care să lucreze pământul, dar după aceea l-a făcut pe om, parte bărbătească și parte femeiască. Vom ajunge la aceasta puțin mai încolo, când vom vorbi despre cele șapte stele din mâna Sa.

Deci, la început Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, și parte bărbătească și parte femeiască, iar Dumnezeu este Duh. Astfel, conform Cuvântului din Geneza 2, pentru că acolo nu era nimeni care să lucreze pământul, Dumnezeu l-a pus pe om într-un trup de carne, dar acest trup nu mai era după chipul Său, ci era un trup pe care l-a făcut din țărâna pământului. l-a făcut o mână ca cea a unei maimuțe, un picior ca al ursului, sau ce i-o fi făcut, nu știu, după care i-a dat și cinci simțuri cu care să intre în legătură cu ceea ce îl înconjoară; și acest om creat din țărâna pământului a păcătuit.

Apoi, Dumnezeu a venit jos și S-a făcut Om ca să ne poată răscumpăra din păcat. Amin.

„Eu sunt Alfa și Omega.”

Am privit la El, aici, în Apocalipsa capitolul patru și am văzut că atunci când s-a întors să vadă Vocea care îi vorbea, Ioan a văzut că „El stătea pe un tron și avea deasupra capului un curcubeu.” Acest curcubeu era format din șapte culori perfecte, care reprezentau cele șapte epoci ale Bisericii. Ce însemna aceasta? Aici o aveți! Frate, lucrul acesta este ceva proaspăt. Privește: Șapte culori perfecte, iar curcubeul este semnul unui legământ. Prima dată, Dumnezeu i-a dat curcubeul lui Noe, ca și legământ, și el este încă pe pământ, ca semn al promisiunii făcute de Dumnezeu lui Noe. Astfel, atunci când plouă, El vede legământul și Își amintește promisiunea că „Nu voi mai distruge niciodată pământul prin apă.”

Apoi, Ioan a privit și L-a văzut pe Isus cu cele șapte culori ale curcubeului deasupra capului Său. El Se afla în curcubeu, care era semnul legământului lui Dumnezeu, și stătea în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, având înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu. Piatra de iaspis îl reprezenta pe Ruben, iar cea de sardiu pe Beniamin, adică pe primul și pe ultimul dintre patriarhi. Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, cele șapte culori ale curcubeului, cele șapte epoci ale Bisericii, Legământului lui El, cele șapte sfeșnice de aur și cele șapte stele... Oh, ce tablou! Dacă va fi cu voia Domnului, poate vom ajunge și la aceasta. În ordine.

„...Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.” (Apocalipsa 1.8).

Cine este El? A cui descoperire este aceasta? A lui Isus Hristos. Aici, El nu este un proroc, ci este Cel Atotputernic, Dumnezeu manifestat, Alfa și Omega: „Eu sunt de la A la Z, Cel ce era, Cel ce este, Cel ce va veni. Eu sunt Cel Atotputernic.” Este foarte clar, nu-i așa? Nu este loc pentru nici o interpretare. „Domnul, care era, care este și care vine, Cel Atotputernic.”

Priviți ce spune Ioan în continuare:

„Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu...” Vă imaginați ca cineva să fie într-un asemenea loc din pricina Cuvântului lui Dumnezeu?” „...și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.”

Ioan a fost exilat acolo pentru că predicase Cuvântul unui popor religios. Așa spune Cuvântul, este adevărat? Ioan era acolo din cauză că predicase; era exilat, excomunicat din biserică, din societate și de peste tot din lume. Amin. Dar el nu era excomunicat de Cel care l-a iubit și l-a spălat în propriul Său sânge. Dimpotrivă, era în prezența Lui, pe insula numită Patmos, unde fusese exilat „...din pricina Cuvântului lui Dumnezeu.”

Mă întreb câți dintre predicatorii de astăzi ar merge într-un loc ca acela? Ei merg o bucată de drum, fac câte ceva, dar după aceea se supără din nimic și pleacă. Iată-l însă pe acest bărbat care a fost fiert în ulei timp de douăzeci și patru de ore, apoi aruncat pe Insula Patmos, și totuși, nu l-a părăsit pe Domnul și Domnul era cu el.

Îmi place atât de mult cântarea aceea veche pe care obișnuiau s-o cânte: „Dacă Isus merge cu mine, voi merge oriunde.” Noi o cântăm, dar mă întreb dacă chiar suntem dispuși să facem aceasta. Sincer, după părerea mea, nu va trece prea mult timp până când vi se va da ocazia să dovediți aceasta, așa că ați face bine să fiți siguri ce vreți. Cercetați-vă, faceți-vă inventarul și vedeți dacă totul este în ordine.

Să începem de aici. Ioan a spus că se afla pe Insula Patmos din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos.

„În Ziua Domnului eram în Duhul.” Îmi place aceasta. Aici, prietenii mei adventiști învață altceva, dar vom ajunge imediat și la aceasta.

„Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe.” (Apocalipsa 1.10).

Să nu ne îndepărtăm de aceste simboluri. Acum punem bazele pentru ca mai încolo să știm despre ce vorbim. Fiți atenți despre ce vom vorbi: „Cine este Acesta? Cine este acest Om? Care este descoperirea lui Isus Hristos? Cine este El la urma urmei? Cum a venit? Ce înseamnă aceasta pentru mine?” Cercetați-vă și vedeți dacă pentru voi înseamnă ceva. Observați ce se întâmplă acolo și cum ne afectează pe noi.

„...eram în Duhul...”

Nu contează cât ești de sfânt, nu contează dacă ești predicator sau doar un membru al bisericii, indiferent ce ești, tu nu vei putea ajunge nicăieri cu Dumnezeu, până când

nu intri în Duhul. Acesta este adevărul, dar când spun aceasta, nu mă refer la o emoție, ci la a fi în Duhul. Înțelegeți? Tu poți simți o emoție și poți face orice, dar când intri în Duhul, vezi, înțelegi lucrurile.

Pot să mi-l imaginez pe bătrânul proroc Elisei, în ziua când fiul lui Ahab s-a aliat cu niște necredincioși, iar Iosafat li s-a alăturat. Ei s-au dus timp de șapte zile prin pustie, fără vreo busolă și cu provizii care să le ajungă doar pentru șapte zile. Nu l-au întrebat pe Domnul, ci s-au dus pur și simplu. Nu exact așa fac oamenii? „Oh, îți spun că voi părăsi biserica aceasta și voi merge la cealaltă, pentru că acolo este mai bine!” Ai face bine să-L întrebai mai întâi pe Domnul în legătură cu aceasta și să vezi ce-ți va spune.

Astfel, ei au pornit la drum, dar curând au dat de probleme pentru că li s-au terminat rezervele de apă. Aceasta este și problema bisericilor de astăzi: merg de colo-acolo și fac tot felul de lucruri, dar nu-L întreabă pe Domnul și proviziile lor se termină. Vă întrebați de ce nu mai aveți binecuvântările pe care le aveți și de ce Puterea lui Dumnezeu nu mai lucrează printre voi. Poate ați fost tăiați de la sursa de Apă.

Uneori merg prin deșertul din Arizona și observ că fiecare tufă din acel deșert te înțepă și îți provoacă răni. De fiecare dată când te vei apropia de una dintre ele, te va înțepa. De ce? Pentru că nu are suficientă apă, țepii vor ieși la suprafață ca un sistem de apărare. Dar dacă vii aici, în Oregon sau în orice loc unde plouă tot timpul, nu vei găsi nici o tufă cu țepi deoarece apa le menține flexibile.

La fel este și cu biserica. Când devii foarte uscat, încătușat și toate celelalte, devii atât de rece, de formal și de indiferent încât nu mai primești nici o binecuvântare spirituală. Atunci, inima ta se umple ne nemulțumire și de mânie și spui: „Oh, lasă că îi arăt eu

lui! Rezolv eu situația cu ea! Voi părăsi biserica aceasta!” Ești exact ca o tufă plină cu țepi din deșert....

...Lucrul de care aveți nevoie este o ploaie de modă veche a Duhului Sfânt care să vă înmoaie inima împietrită. Amin.

Frate, eu nu încerc să fac pe măscăriciul, ci încerc să te fac să înțelegi. Frate, dacă vei primi semnul fiarei, vei vedea pe ce stai, dar când se va întâmpla aceasta, vei fi total neajutorat și fără nici o nădejde. Nu vei mai putea da înapoi, nu vei mai putea ieși de acolo și aceasta se va întâmpla într-o clipeală de ochi, așa că, fii cu băgare de seamă!

Am vorbit despre faptul că apa face ca plantele să-și păstreze flexibilitatea. Aceasta facem și noi astăzi: intrăm în Duhul.

Ioan a spus: „...eram în Duhul...”

Când au rămas fără apă, Iosafat a zis: „Nu este aici niciun proroc al Domnului, prin care să putem întreba pe Domnul?” (2Împărați 3.11), și au mers la Elisei. Când l-a văzut pe împăratul lui Israel, prorocul l-a privit indignat și i-a zis pe drept: „De ce nu mergi să-l întrebi pe dumnezeul mamei tale? De ce nu mergi la biserica ta veche, rece și formală? De ce ai venit la mine când ai intrat în necaz?”

Primirea lui nu a fost prea bună, dar cuvintele prorocului au exprimat foarte clar ce voia să spună: „De ce ai venit la mine? De ce nu ai mers la dumnezeul mamei tale? Voi aveți toate acele biserici mari, cu acei preoți fini și așa mai departe. De ce vii la mine? Du-te și întreabă-i pe ei!”

O, Doamne! Sunt sigur că împăratul s-a îmbufnat puțin pentru că Elisei i-a zis: „*Viu este Domnul oștirilor, al cărui slujitor sunt, că, dacă n-aș avea în vedere pe Iosafat, împăratul lui Iuda, pe tine nu te-aș băga de loc în seamă și nici nu m-aș uita la tine.*” (v. 14).

Oh, în ce stare era prorocul, dar pentru că trebuia să rezolve problema, a spus: „*Aduceți-mi un cântăreț cu harpa.*” Unii oameni nu cred în muzica din biserică, dar Elisei a spus: „*Aduceți-mi un cântăreț cu harpa.*” Și când cântărețul acela a început să cânte unul din acele imnuri vechi: „*Mai aproape, Doamne, către Tine*” sau cum vreți s-o numiți, Duhul Domnului a venit peste proroc.

Tu zici: „Nu pot înțelege cum pot spune oamenii: „Amin!” Intră numai o dată în Duhul și vei înțelege. Așa este.

Eu, de exemplu, nu înțeleg cum pot merge oamenii la meciurile acelea de Baseball, se bat unii pe alții pe umăr, se învârt și se răsucesc, dau cu șepcile de pământ și continuă să privească. Pentru mine este o nebunie. Îmi veți spune: „Ei bine, nu ești un împătimit al jocului de baseball.” Vedeți? Este nevoie să intri în duhul acelui lucru. Așa este.

Dar voi, cum sunteți, credincioșilor? Același lucru se întâmpla când obișnuiați să mergeți la dans. Sunt sigur că acum nu ați mai merge, dar când mergeați acolo, se cânta muzica aceea cu băta și ritm, și făceați toate acele lucruri. Femeile alergau încoace și încolo pe jumătate goale și dansau pe podea, iar voi intrați în duhul dansului. Așa este. Intrați în duhul acelui lucru, dar acela era duhul celui rău.

Mă bucur că ați spus

„Amin”, pentru că acesta este adevărul și vă voi dovedi aceasta din Biblie. În ordine.

Vă amintiți de femeia

aceea care și-a învățat fiica să danseze, și cum aceasta s-a dus și a dansat în fața împăratului, după care i-a cerut capul lui Ioan Botezătorul. Șaptezeci dintre urmașii ei au murit fie ca prostituate, fie prin spânzurătoare. Puteți vedea ce se întâmplă când procedați așa.

În schimb, mama lui

Moise a stat acasă, l-a îngrijit și l-a învățat Cuvântul Domnului și știți ce s-a întâmplat cu el: a fost eliberatorul urmașilor lui Avraam.

Totul depinde de ceea ce

vreți să faceți. Voi aveți libertatea să alegeți, așa că puteți să faceți ceea ce doriți. Dumnezeu a pus în fața omului, la fel ca în grădina Eden, Pomul vieții și pomul cunoștinței, iar voi trebuie să alegeți; și veți alege pomul ale cărui roade vă încântă inima.

Observați! Vreau să citesc aceasta

din nou: Ioan era în Duhul. Duhul a venit peste el și astfel a început să vadă lucruri.

„În Ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe.” (v. 10).

„Trâmbița” înseamnă

„anunț, a anunța ceva”. La venirea Domnului, Îngerul Gavril va suna din trâmbița lui Dumnezeu. Deci, cea care a sunat a fost trâmbița lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, El se pregătește să anunțe destinația veșnică a lumii. Ce anunță

trâmbița? „Fiți gata, pentru că vă voi face cunoscută descoperirea lui Isus Hristos, o voi da bisericii. Vă voi vorbi și vă voi spune care este destinația veșnică a lumii, a celor care o vor primi și a celor care o vor respinge.”

Trâmbița lui Dumnezeu...

„Atenție!” Când sună trâmbița, fiecare bărbat își ia sabia și stă pe poziție. Pavel a spus: „...dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?” (1Corinteni 14.8).

Așa este și astăzi. Oh, frate, când privesc în jur și văd toate aceste biserici reci, indiferente și formale, când îi văd „având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”, mă întreb cum se poate pregăti un om? Dacă trâmbița dă un sunet nesigur... Tu spui: „Voi adera la una dintre biserici. Voi încerca la metodiști, la baptiști, la luterani sau la prezbiterieni Voi face ceva!” Oh, dar nu aceasta este calea!

„Trebuie să vă nașteți din nou.” (Ioan 3.7). Pe mine nu mă interesează dacă ești metodist, baptist, penticostal sau ce ești, tu trebuie să te naști din nou pentru că altfel nu vei intra în Împărăție. Amin.

Priviți: „...am auzit... un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega...”

Aici, El ni Se prezintă: „Eu sunt Cel ce este, Cel dintâi și Cel de pe urmă.”

Când a sunat trâmbița lui Dumnezeu, Ioan s-a întors să vadă glasul care spunea: „Eu sunt alfa și Omega, Eu sunt de la A la Z Eu sunt totul. Stai și ascultă-Mă puțin!”

„...Cel de pe urmă. Ce vezi

scrie într-o carte

(Aceasta este Cartea pe care o citim noi acum)... și trimite-o...” Unde s-o trimită?

Cui îi era

adresată această Carte în mod special? Epocii? Nu, ci Bisericii.

„...Ce vezi scrie într-o

carte și trimite-o celor șapte Biserici...” (Apocalipsa 1.11). Aceste orașe au fost un

tip

pentru Biserică.

În câteva minute vom arăta cum au

fost strecurate cele șapte epoci ale Bisericii în Vechiul Testament. În Asia au existat șapte orașe despre care învață

Biblia, iar aceste orașe au fost o umbră, un tip spre cele șapte epoci ale

Bisericii, care urmau să vină. Cu ajutorul lui Dumnezeu noi putem dovedi cu

Biblia și cu istoria, că fiecare epocă a Bisericii a fost poziționată în timp exact atunci când s-a spus că va fi, și că noi suntem la sfârșitul ultimei epoci.

Pot să merg înapoi, în Vechiul

Testament, să iau visul lui Daniel și să arăt împărățiile dintre neamuri,

chipul cu capul de aur, cu pieptul și brațele de argint, cu pânțele și

coapsele din aramă și cu picioarele parte de fier și parte de lut. Acest chip a

arătat ordinea în care aveau să vină aceste împărății, una după alta, așa cum a spus Biblia.

Priviți! Capul de aur a fost

Babilonul; a urmat împărăția medo-persană, împărăția greacă și imperiul roman.

Imperiul roman s-a rupt în două, în Imperiul roman este vest și Imperiul roman

de est, și apoi în zece împărății, iar în interiorul lui este găsit fierul și

lutul care nu se vor amesteca. Protestantismul și catolicismul sub aceleași

împărății dintre neamuri. El a spus că ei vor încerca să-și submineze puterea

unul celuilalt și că se vor căsători, adică exact ceea ce fac astăzi.

El a mai văzut că chipul acela,
împărățiile lumii, a fost lovit de o piatră care s-a dezlipit din munte, fără
ajutorul vreunei mâini omenești. Această piatră a lovit picioarele chipului și
astfel, toate împărățiile neamurilor au fost sfărâmate și trântite la pământ,
dar piatra, Împărăția lui Hristos, a devenit un munte mare și a cuprins tot
pământul și cerul. Împărățiile neamurilor au pălit și au dispărut ca un gunoi
aruncat, au fost împrăștiate ca pleava în arie vara. Ce tablou desăvârșit al
zilelor noastre! Așa este.

Astăzi, puteți vedea cum catolicii
și protestanții se căsătoresc între ei, încercând să rupă puterea. Astfel, dacă
au copii împreună, ei trebuie să promită că îi vor crește într-un fel sau
altul. Vom ajunge și la aceasta peste câteva seri.

Observați cum tăria fierului a
dominat lutul, l-a zdrobit în bucăți și l-a împrăștiat, dar Mielul a venit și a
stat în picioare.

Noi vedem cum puterea catolică a
pătruns în fiecare națiune. Nu mai există nici o altă putere în lume și este o
singură cale prin care se poate pătrunde înăuntru: prin catolicism. Biserica
catolică a pătruns peste tot, în toată lumea.

Aici avem un tablou minunat, măreț.

Acum vreau să vă spun ceva vouă,
protestanților: Nu vă bucurați prea tare, pentru că și voi sunteți tot acolo.
Pot dovedi cu Cuvântul lui Dumnezeu că sunteți în acest tablou, la fel ca
ceilalți.

Observați: „...*Cel dintâi și Cel*

de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte...” El i-a spus lui Ioan: „Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea.” (v. 11).

Acum ne vom opri puțin aici, pentru că vreau să ating ultima notă din Efes și s-o prelungesc până la Laodicea, ca să vedem dacă nu cumva suntem chiar în această biserică din urmă, dacă nu cumva trăim chiar în ea.

O, Biserică a Dumnezeului celui Viu, ridică-te și strălucește! Priviți! Nici nu vă dați seama! Aș vrea să fac cumva să vă pot provoca un șoc ca să vă trezesc. Aș vrea să vină Duhul Sfânt cu marea Sa putere și să vă miște astfel încât să luați Biblia și să spuneți: „la să văd ce scrie aici!”, fiindcă atunci veți vedea că:

Națiunile se destramă,

Israelul se trezește.

Se împlinesc semnele despre care a vorbit Biblia,

Zilele neamurilor sunt numărate,

Și cu necazuri presărate.

Întoarceți-vă, voi cei risipiți, la poporul vostru!

Ziua răscumpărării este aproape.

Sufletele oamenilor sunt cu prinse
de frică.

Fiți plini de Duhul Sfânt,

Lămpile să vă fie curățate,

Priviți în sus, căci răscumpărarea
voastră este aproape!

O, ce zi! „...*scrie-o și trimite-o
bisericilor...*”

Așa cum Israel a pornit la început
prin Avraam, apoi a continuat cu patriarhii, iar în final a ajuns în epoca
întunecoasă, în timpul lui Ahab, când acesta s-a căsătorit cu Izabela și a
introdus idolatria, Biserica a cunoscut cea mai întunecoasă perioadă a ei
atunci când s-a introdus în ea idolatria bisericii romane. În acești cinci sute
de ani de epocă întunecoasă, protestantismul s-a căsătorit cu catolicismul, în
epoca Bisericii Pergam, și astfel a fost introdusă idolatria, iar apoi s-a
ajuns în perioada căldicică a bisericii, care se desfășoară chiar sub ochii
noștri. Noi trăim chiar acum în această epocă despre care se spune că este
căldicică.

Nu credeți? Voi, oamenii din
celelalte biserici, sunteți în epoca bisericii căldicele, iar evangheliștii
voștri străbat lumea predicând lucrurile în felul acesta. Dar nu veți ajunge
nicăieri, ci doar vă lăudați. Voi, baptiștii, strigați sus și tare: „Cu un

milion mai mulți decât în anul 1944!", dar ce aveți în momentul în care îi aduceți înăuntru? Aveți doar o adunătură de păcătoși care și-au scris numele într-un registru și spun că aparțin bisericii baptiste. Dar nu numai voi sunteți așa, ci așa sunt și metodiștii, campbeliștii și toți ceilalți; toți sunt la fel de formalști și de indiferenți. Billy Graham a spus: „Din treizeci de mii de convertiți, după șase săptămâni nu am mai găsit nici măcar treizeci.” De ce? Pentru că nu au avut niciodată o bază de la care să pornească, ci au fost doar o grămadă de păcătoși care și-au scris numele într-un registru, sub vraja unei treziri.

Domnul a spus: *„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a aruncat năvodul în mare, iar când l-a scos, a avut în el tot felul de viețuitoare: broaște țestoase, languste, păienjeni, gândaci de apă, șerpi și câțiva pești.”*

Deci, când cineva predică sub puterea Duhului Sfânt și demonstrează această putere, are loc o trezire, adică aruncă năvodul peste oameni. Așa este. Dar dacă cineva a fost de la început un gândac, va rămâne tot gândac și la sfârșitul trezirii. Dacă este un păianjen de apă, primul lucru pe care îl va face este să privească în jur și să spună: „Eu nu cred oricum în lucrurile acestea vechi!”, și se întoarce înapoi în apă. Dacă este un șarpe va spune: „Ți-am spus eu!”, și pleacă și el. De ce? Pentru că a fost de la început un șarpe, aceasta este natura lui, și nu va fi niciodată altceva, până când nu este schimbată natura lui.

Un poate să adere la o biserică, să treacă prin toate emoțiile posibile și să devină un creștin, dar trebuie să aibă o naștere solidă din Duhul; trebuie să moară sincer față de păcat, să plângă și să zacă acolo până când moare în Hristos, deoarece, nu uitați: Viața vine doar prin moarte.

Dacă un bob de porumb este singur, va rămâne singur și nu va fi niciodată altceva decât un bob de porumb, dar dacă

este pus în pământ, acolo va putrezi, se va dezintegra, iar din mijlocul acelei putreziciuni va ieși un germen de viață care va aduce la suprafață viața din acel bob și va produce mai mult.

Dacă biserica nu se naște din nou;
dacă nu moare față de crezuri, de teologii și nu se naște din nou din Duhul lui Dumnezeu, va fi doar o biserică veche, formală, rece, neevlavioasă și indiferentă. Amin. Așa este. Aceasta este o predicare de modă veche, dar te va mântui, frate. Te va păzi, iar atunci când furtuna va fi puternică, rădăcinile tale vor pătrunde tot mai adânc în pământ. Va fi dat la o parte tot noroiul și se va turna ciment pentru ca ancora să se prindă bine și strâns. Oh, frate, în ce zi trăim! O epocă a bisericii formale și indiferente. Da, domnilor.

*Ce vezi scrie într-o carte și
trimite-o celor șapte Biserici....*

Încă din acea epocă a bisericii, ei
au început să se căsătorească cu idolatria, și același lucru îl fac și astăzi,
iar din aceasta a ieșit creștinismul formal, în timp ce Adevărul a început să
pălească și a continuat să pălească până în ultima epocă a bisericii.

Biserica modernă, pe care o numim
denominațiune, îi cheamă pe oameni, îi sfințește, apoi ies afară și încep și ei
o trezire. Voi spuneți: „Nu vor ajunge nicăieri!” O clipă! Da noi ce avem? Nu
avem cu nimic mai mult decât au ei. Așa este. Cât timp ne supărăm unul pe altul
și ne înțepăm, suntem doar niște oameni firești și umblăm ca niște oameni
firești. Dar când ajungem la altar și ne punem în ordine cu Dumnezeu, vom putea
depăși lucrurile minore și vom merge înainte așa cum trebuie să meargă niște
credincioși. „Oala nu poate să-i spună ceainicului că este negru” (sau în
limbajul nostru: „Ciobul nu poate râde de oala spartă”). Nu râdeți de ei,
pentru că mai întâi trebuie să ne îndreptăm noi pașii.

Îmi cer scuze de la musafiri, dar acum îi voi face bisericii mele o muștrulială cu Evanghelia. Nu treceți pe alături, pentru că Ea este exact lucrul de care aveți nevoie! Voi spuneți: „O, noi o avem!”, apoi mergeți în biserică, loviți clapele pianului cât puteți de tare, aduceți și o grămadă de tobe, și fugiți în sus și-n jos, iar când mergeți afară, vă certați cu vecinul. Aveți ceva? Oh, nu! Nu, domnilor! Singurul lucru pe care îl avem este starea de căldicei. Astfel, cât timp cântă muzica, ne mișcăm și noi, dar când se oprește ea, ne oprim și noi. Frate, nu îl numi în nici un fel pe cel de lângă tine, ci mai întâi privește în dreptul tău. Amin.

Starea căldicică este cea mai oribilă stare pe care o poate avea biserica. Nu vedeți că și Tabernacolul Branham este în aceeași stare de amorțeală? Ascultați-mă! Voi știți aceste lucruri pentru că ați fost învățați an după an, an după an, de aici, de pe platformă, și ați fost avertizați că vor veni aceste lucruri. Dacă Biblia a spus că va veni o vreme când oamenii vor alergera de la est la vest și de la nord la sud ca să găsească Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu, ar fi bine să știți pe ce sunteți ancorați.

Când un om este născut din nou, dar nu pentru că a avut niște emoții, nici pentru că a fost doar entuziasmat, i s-a scris numele într-un registru sau a aderat la cea mai mare biserică din oraș, ci pentru că a plâns, a implorat cu lacrimi în ochi până când Dumnezeu i-a spălat păcatele, i-a eliberat sufletul din viața de păcat și l-a umplut cu Duhul Sfânt, cu dragoste și l-a făcut evlavios; deci, când se întâmplă aceasta cu adevărat, merge și înapoiază uneltele pe care le-a furat de la vecinul său, rezolvă toate lucrurile și trăiește corect în fața oamenilor. Până când nu facem aceasta, nu vom avea niciodată o trezire în țara aceasta.

Judecata începe de la Casa lui

Dumnezeu și se face prin Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. Nu printr-o carte oarecare, ci prin Biblie. Judecata nu se face prin ceea ce învață o biserică, prin teologia ei, ci prin ceea ce spune Dumnezeu. Atunci veți avea o trezire în care vor avea loc semne și minuni și toate celelalte lucruri.

Noi suntem căldicei, iar Dumnezeu a spus despre această epocă: „...am să te vărs din gura Mea.” (Apocalipsa 3.16). Această epocă a Bisericii va fi respinsă și numai o rămășiță din ea va fi salvată, de aceea, ar fi bine să verificați dacă faceți parte din această rămășiță salvată. Cu voia Domnului, vom ajunge imediat la aceasta.

Acum fiți atenți!

„M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur.”, sau *„suporturi pentru lumânări”*, cum scrie în traducerea greacă.

Aceasta este traducerea originală. Deci, ei aveau niște suporturi mici pentru lumânări, pe care noi le numim *„cele șapte sfeșnice de aur.”*

În Locul Sfânt erau pâinile pentru punerea înainte, și cred că mulți dintre voi, oamenii bisericii, înțelegeți aceasta. Și voi, oamenii din tabernacolul acesta, ați avut un învățător bun, așa că știți și voi aceasta.

Cele șapte sfeșnice de aur aveau în vârf niște candelice mici care ardeau cu untdelemn. Cred că Zaharia este cel care a văzut în vedenie măslinul sălbatic și pe cel domestic, care simbolizează Israelul și neamurile, cu mult înainte ca harul să fie revărsat și peste neamuri... Ei nu puteau înțelege ce era cu cei doi măslini – unul sălbatic și unul domestic, dar bineînțeles că cel domestic a fost tăiat și în el a fost altoit cel sălbatic.

În ce privește untdelemnul, acesta îl reprezintă întotdeauna pe Duhul Sfânt. Vom ajunge la aceasta vineri seara,

când vom vorbi despre pecetluirea oamenilor.

Observați! Untdelemnul Îl

simbolizează pe Duhul Sfânt. De aceea îi ungem pe bolnavi cu untdelemn: pentru că Îl reprezintă pe Duhul Sfânt. În Apocalipsa 6, unde este vorba despre urgii, scrie: *„O măsură de grâu pentru un dinar! Trei măsuri de orz pentru un dinar! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!”* (v. 6). Mi-aș fi dorit

să putem studia Apocalipsa timp de câteva săptămâni și să vedem ce simbolizează untdelemnul și vinul. *„Ai grijă să nu-Mi vatămi untdelemnul și vinul! Să nu te apropii de ele!”* Amin.

Acum vă rog să observați

aceste sfeșnice de aur și untdelemnul care era turnat în ele. Untdelemnul era pus acolo ca să ardă acele candelă. Datoria lui Aaron era să aprindă acele candelă și să aibă grijă să nu se stingă niciodată.

Acum fiți atenți! Fiți

respectuoși și ascultați cu atenție. Aceste candelă trebuiau aprinde de Focul care venea de la Dumnezeu. Biblia spune că fiii lui Aaron au dus înăuntru foc străin, dar Dumnezeu i-a mistuit tot cu foc. Așa este. Ei au adus foc străin.

Suporturile pentru

candelă formau un semicerc. Aici era prima candelă, apoi a doua, a treia și tot așa până la a șaptea.

Să citim puțin mai

departe, poate vom înțelege mai bine. Ascultați ce scrie în Apocalipsa 1.13-14:

„Și în

mijlocul celor șapte sfeșnice, pe cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur.

*Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada,
ochii Lui erau ca para focului..."*

Să ne oprim puțin aici,
pentru că nu putem trece pe lângă acest tablou. Priviți aceste sfeșnice. Puțin
mai târziu, vom vedea că ele simbolizează cele șapte Epoci ale Bisericii: Efes,
Smirna și așa mai departe până la Laodicea.

Fiecare sfeșnic avea un
potiraș cu untdelemn care făcea să ardă candela. Când una dintre candelile era
aprinsă de Focul lui Dumnezeu, ei luau din acel Foc și aprindeau următoarea
candelă, și apoi pe următoarea, până la ultima. Vedeți? Este vorba de același
untdelemn.

Cele șapte epoci ale
Bisericii încep cu Efes, continuă cu Smirna, Pergam și așa mai departe, iar
Duhul Sfânt, care este Untdelemnul lui Dumnezeu, S-a revărsat la început în
Efes, peste Biserica din Efes, care era Biserica Harului. Voi, bapțiștii, ar
trebui să strigați „Amin!” la aceasta.

Deci, în această
Biserică a harului, în Biserica din Efes, a venit Cel ce există încă înainte de
întemeierea lumii, Epistola către Efeseni ne clarifică aceasta, și ei au primit
Duhul Sfânt.

Dar așteaptă puțin,
fratele meu baptist! Cum L-au primit ei? Prin aderarea la o biserică?
Nicidecum! Dar cum L-au primit? Prin botezul Duhului Sfânt.

Voi spuneți: „Da, frate
Branham, așa este...” Ce s-a întâmplat cu voi când S-a revărsat Duhul Sfânt?

Observați! Același Foc care a ars untdelemnul acolo în Efes, l-a ars și în Tiatira, și în Pergam și în toate celelalte Epoci ale Bisericii, până la cea din urmă epocă, Epoca Bisericii Laodicea. Deci, același Duh Sfânt aprins de același Dumnezeu, de același Foc, S-a revărsat în ziua Cincizecimii și a aprins candela, biserica, din fiecare epocă, până la cea de astăzi.

Problema este că noi, bapțiștii, sau noi, metodiștii, ne-am întors înapoi și am încercat să privim totul doar ca pe un eveniment istoric trecut, acesta fiind felul în care a mers tot timpul biserica. Acolo am rămas în urmă.

Priviți la Luther și la reforma lui. Ce trezire! Am acasă cartea lui, în care povestește cum a fost cutremurat de puterea lui Dumnezeu, cum a crezut în vindecarea divină și a acceptat-o, cum a crezut în puterea lui Dumnezeu și a primit vorbirea în limbi. Acest lucru este adevărat: Martin Luther a vorbit în limbi.

A urmat epoca următoare, iar John Wesley a făcut același lucru. Astfel, în timp ce predica, a spus: „Ce sunt aceste cuvinte pe care le murmur și pe care nu le cunosc?” Este adevărat. A vorbit în limbi și a crezut în vindecarea divină, dar când a venit în America, bisericile de aici l-au tratat ca pe un „holly-roller”, așa cum fac și bisericile de astăzi, și l-au dat afară. Astfel, ei predicau Evanghelia acolo afară, se prăbușeau sub puterea lui Dumnezeu și zăceau toată noaptea pe podea. În cartea pe care a scris-o și pe care o am acasă, John Wesley povestește cum odată, când mergea să se roage pentru o femeie bolnavă, calul său a alunecat și și-a rupt piciorul. Atunci, a coborât de pe cal, a luat sticluța cu untdelemn, l-a uns, apoi a încălecat și a mers mai departe. Același Foc ardea și atunci.

Dar voi ați luat totul ca pe un ritual, ca pe ceva formal, iar Duhul Sfânt a mers mai departe fără voi. Așa este.

Apoi, s-a întâmplat ceva rău și cu biserica metodistă. În cartea lor scrie că „au primit un zvâc”, (o mișcare bruscă) și astfel au început să sară și să se comporte ca lumea la întâlnirile pe care le țineau în cort. De ce, fraților metodiști? Dacă s-ar ridica din mormânt și ar vedea ce faceți, John Wesley s-ar rușina cu voi, v-ar renega și v-ar aplica o biciuire sănătoasă cu Evanghelia pe care ar predica-o.

Nu demult, am vizitat altarul la care oamenii s-au prăbușit și și-au vărsat inimile când el a predicat despre nașterea din nou, iar conducătorul bisericii Angliei a asmuțit câinii pe el. Atunci el a spus: „Soarele nu va apune de trei ori peste capul lui și mă va chema să mă rog pentru el.”, ceea ce s-a și întâmplat, și omul acela a murit. Așa este.

De aceasta avem nevoie și noi astăzi, de un astfel de metodist. Avem nevoie de un alt bărbat precum John Wesley, care a stat în camera sa, a plâns și s-a rugat toată noaptea, astfel încât dimineața ochii îi erau atât de umflați, că a fost nevoie să-l poarte soția sa până la masă ca să mănânce.

Oh, dar noi ce facem astăzi? Stăm la colțul străzii cu țigara în gură, chiar și diaconii, mergem și privim fotografiile murdare, ne uităm toată noaptea la televizor și stăm departe de biserică. Fumăm, bem, jucăm jocuri de noroc și pariem la curse de cai, etc., apoi spunem că suntem creștini.

Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o trezire de modă veche, trimisă de Dumnezeu, care să ni-l aducă pe Duhul Sfânt. Amin. Nu încerc să vă emoționez, fiindcă știu că nu sunteți emoționați de ceea ce auziți, dar acesta este adevărul. Eu încerc doar să vă fac să înțelegeți, fiindcă de aceasta avem nevoie. Așa este.

Acum vom citi din Apocalipsa

1.13-15. Aceasta este Biblia, aceasta este ceea ce spune Duhul Sfânt:

*„Și în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe cineva care
semăna cu Fiul omului...”*

Ce a văzut? Pe Cineva care
semăna cu El. Cine era aceasta? Mireasa Lui care semăna cu El, era ca El.

Să citim mai departe:

*„...îmbrăcat cu
o haină lungă până la picioare...”*

Sfințenia lui Isus

Hristos o acoperă, pentru că El ne-a spălat de păcate cu propriul Său sânge.

*„...și încins la
piept...”*

(nu
este vorba de un bărbat, ci de o femeie), *„... cu un brâu
de aur...”*

(Evanghelia care deține puterea și slava lui Dumnezeu peste Trupul lui
Hristos).

Oh, ce tablou frumos!

*„...și încins la
piept cu un brâu de aur.*

Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada..." (albul vorbește despre credincioșie, sfințenie); *„...ochii Lui erau ca para focului..."* și privesc direct spre noi.

Nu încercați să vă ascundeți de El, fiindcă El știe cine sunteți, unde sunteți și ce faceți. Da, domnilor. El vede totul. Oh, Doamne, mai avem doar câteva minute ca să ajungem la următoarea epocă a Bisericii. Observați:

*„...picioarele
Lui erau ca arama aprinsă..."*

Arama înseamnă întotdeauna judecată. Noi am învățat despre altarul de aramă, șarpele de aramă și așa mai departe. Arama ne vorbește despre judecată. Astfel, picioarele Lui, Biserica lui Isus

Hristos este deasupra judecății divine. Hristos a murit în locul nostru; El singur a plătit prețul judecății noastre înaintea lui Dumnezeu și a murit ca păcătos pe cruce, după care sufletul Lui a coborât în iad; dar Dumnezeu nu a suportat ca Sfântul Lui să vadă putrezirea și L-a înviat a treia zi în vederea iertării noastre, iar acum stă la dreapta Lui, ca Mare Preot care a cunoscut suferința și boala ca și noi. El va reveni în același fel în care S-a înălțat la cer, ca să-și întâmpine Biserica glorioasă pe care a pregătit-o, a spălat-o în propriul Său Sânge și a născut-o din nou. Ce vedenie! Amin.

Priviți ce scrie mai departe:

*„...picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un
cuptor..."*

Aceasta înseamnă că a fost îndepărtată toată zgura. *„...și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari..."* (Apocalipsa 1.15).

Acum, Biserica este cea care îi vorbește Lui, pentru că Apocalipsa 17.15 spune: *„Apele... sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.”* Vocea sau mai bine zis Ființa care stătea acolo și avea acea înfățișare este Hristos în Biserica Sa, Hristos și Mireasa Sa fiind una, așa cum și soțul și soția devin un singur trup. Hristos și Biserica se contopesc într-o singură Persoană, și lucrările pe care le-a făcut Hristos, le face și Biserica Sa, prin același Duh Sfânt. Înțelegeți? Această Biserică trăiește în sfințenie, are putere și măreție, vedenii, face semne și minuni, face totul întocmai cum a făcut și El când a fost aici pe pământ și îi dă toată lauda lui Dumnezeu spunând: *„Eu nu fac decât ceea ce-Mi arată Tatăl. El Mi-a arătat, și iată că Eu fac întocmai.”* Și ei văd toate aceste lucruri întâmplându-se.

Hristos făcut una cu
Mireasa Sa.

*„...și glasul
Lui era ca vuietul unor ape mari.”*

Aici este vorba de mai mulți oameni, nu doar de unul singur. Este vorba de întreaga Biserică, de toate cele șapte Epoci ale Bisericii care s-au unit formând marele Trup răscumpărat al Domnului: metodiști, bapțiști, prezbiterieni, toți cei născuți din nou prin Duhul Sfânt, vorbind cu putere de Dumnezeu. Toți aceștia formează Trupul Lui. Acesta este Trupul.

*„În mâna
dreaptă ținea...”*

Fiți atenți, pentru că în Biblie totul are o semnificație.

„În mâna

dreaptă ținea șapte stele...” El este Împăratul. „...Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui.” (v. 15-16).

„...Din gura Lui

ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri...” Această Sabie ieșea din gura acelei Ființe, din gura lui Hristos care a devenit una cu Biserica Sa.

„...în mâna dreaptă ținea

șapte stele...” Vom ajunge imediat acolo și vom lăsa Biblia să ne spună singură ce înseamnă aceste simboluri. Stelele sunt șapte trimiși, câte unul pentru fiecare din cele șapte epoci ale Bisericii. Pe ei i-a ținut în mâna Sa dreaptă. Amin. Așa este. Au fost șapte îngeri, șapte trimiși, câte unul pentru fiecare Biserică. Ați înțeles?

El stătea acolo *„...Din gura Lui*

ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri...”

Ce înseamnă sabia

ascuțită cu două tășuri? În Evrei 4.12 scrie:

„Căci Cuvântul lui

Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”

„Când L-am

văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine

și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă,

Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.” Acesta este Isus.

„Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele.

Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici și cele șapte sfeșnice sunt șapte Biserici.” (v. 17-20).

Țineți minte aceasta: Cei șapte îngeri sunt trimișii celor șapte epoci ale Bisericii.

Cu voia Domnului, acum vom vorbi despre aceasta și nu despre semnul fiarei. Eu pot să vi-l arăt pe fiecare dintre acești trimiși, de la prima până la ultima epocă și cine au fost ei. Vă pot arăta Biserica din Filadelfia, care este biserica metodistă și al cărei trimis a fost John Wesley; vă pot arăta Biserica din Tiatira și Biserica din Sardes, al cărei trimis a fost Martin Luther. Apoi, pot să ajung la Mesajul zilelor din urmă, adică de astăzi, când Dumnezeu a trimis un Înger din cer, un slujitor legitimat al Lui, prin care Și-a transmis Mesajul către toată lumea. Mesajul zilelor din urmă nu va fi o organizație și nici nu se va organiza deoarece Dumnezeu a pus organizația deoparte, voi știți aceasta.

Așteptați până mâine seară când vom ajunge la semnul fiarei și atunci veți vedea unde se află biserica sau organizația voastră.

*„...și cele șapte sfeșnice
sunt șapte Biserici...”*

Deci, sfeșnicele sunt biserici, iar stelele sunt trimișii lor. Putem să ne oprim puțin aici? Știu că mai am la dispoziție în jur de douăsprezece minute, dar vreau să trec prin acest capitol, chiar dacă voi reuși doar să-l citesc. Deci, steaua simbolizează un trimis, iar acest trimis era uns cu Duhul de sus.

Puteți realiza faptul că voi reprezentați o stea din cer și că sunteți reprezentați de o stea din cer? Ați știut că Dumnezeu i-a spus lui Avraam că sămânța lui va fi ca stelele cerului? Mai întâi, ei au fost ca pulberea pământului, dar după înviere au fost stelele de pe cer, nenumărate. Puteți cuprinde lucrul acesta?

Știați că Isus a fost Steaua strălucitoare a dimineții, cea mai mare dintre toate stelele cerului? Oh, aleluia! Când mă gândesc la aceasta, sufletul meu tresaltă de bucurie. Acolo este El și în prezența Lui, într-o fire asemănătoare cu a Lui, noi vom sta acolo într-o zi (Aleluia!), după ce toate lucrurile acestei lumi vor fi trecute.

Dar ascultați ceva, pentru că mi-a venit în minte un alt text din Scriptură. Mă refer la momentul când Domnul i-a poruncit lui Daniel să sigileze cărticica pe care o avea în mână.

Același lucru s-a întâmplat cu Ioan în Apocalipsa 10.1-7. El a văzut un Înger puternic care S-a coborât din cer.

„Deasupra capului lui

era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

*În mână ținea o
cărțică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și
piciorul stâng pe pământ*

*și a strigat cu glas
tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se
audă glasurile lor.*

*Și când au făcut cele
șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am
auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete
și nu scrie ce au spus!”*

*„...în zilele în care
îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu,
după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.”*

Ascultați ce i-a spus
atunci Dumnezeu lui Daniel: „Tu însă,
Daniele, pecetluiește Cartea...” (Daniel 12.3-4).

„Tu te vei odihni, dar
la sfârșitul zilelor, te vei scula iarăși în partea ta de moștenire. Dar cei care îi vor
face
pe mulți să-și întoarcă fața spre dreptate, vor străluci ca stelele cerului
pentru veci de veci.” Aici o aveți.

Stelele sunt trimișii

Domnului la cele șapte epoci ale Bisericii care s-au întins pe o perioadă de două mii de ani.

Noi știm că după primii

două mii de ani a avut loc distrugerea prin potop; după alți două mii de ani a avut loc prima venire a lui Isus Hristos, iar după încă două mii de ani, adică după șase mii de ani, are loc a doua venire a lui Hristos, după care vom intra în Împărăția de o mie de ani, care este ziua a șaptea, ziua de odihnă.

„Îngerului

Bisericii...” Mai aveți răbdare cu mine câteva minute în plus? (Adunarea răspunde: „Da”). Nu vreau să vă obolesc și mă voi grăbi.

„Îngerului

Bisericii...” Acum El se adresează direct Îngerului. Vom ajunge la Biserica din Laodicea, apoi vom încheia. Măine vom relua de aici și vom vorbi despre „Semnul fiarei”.

Primul căruia i se adresează este Îngerul Bisericii

din Efes. Fiți atenți, pentru că aici este un lucru pe care nu vreau să-l las afară. Ascultați și urmăriți-L! După cum am văzut, El stă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Dacă aş sta aici înconjurat de sfeșnicele aranjate în formă de semicerc, cu o mână aş atinge un capăt al semicercului, iar cu cealaltă aş atinge celălalt capăt, astfel încât brațele mele ar sta în formă de cruce și aceasta pentru că prin cruce a fost adusă Biserica. Iată-L stând acolo cu un curcubeu deasupra capului, ca semn al Legământului.

„Prin Avraam, am făcut un legământ cu Biserica și cu toți cei care sunt sămânța lui Avraam.”

Fratele meu, care L-a primit aseară pe Hristos, mi-a spus: „Bill, să nu mă împingi niciodată de la spate. Când îmi va vorbi Dumnezeu...”

„Tu nu poți veni până când nu te cheamă El”, i-am răspuns eu, „pentru că este scris că *„Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-L atrage Tatăl...”* Cineva poate trage de tine, însă acela este numai un om, dar când îți vorbește Dumnezeu, vei veni negreșit. Așa este. *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-L atrage Tatăl...”*”

Iată-L stând aici și având înfățișarea unei pietre de iaspis și sardiu, Primul și Ultimul, Ruben și Beniamin, toți cei doisprezece patriarhi. Iată cum Biblia aliniază totul desăvârșit, în detaliu, ca o coadă de porumbel. Priviți-L cum stă acolo și observați ce se întâmplă. El a spus că este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel ce era, Cel ce este, Cel ce vine, iar în tabloul nostru ținea în mână Sa dreaptă cele șapte stele.

Lucrarea a început cu Biserica din Efes; de aici a început să fie aprins sfeșnicul, dar în epoca a doua Lumina Bisericii a început să se întunece, în epoca a treia și mai mult și la fel în epoca a patra, așa că s-au adunat o mie cinci sute de ani de epoci întunecoase. Pe la anul 1500 întunericul a fost atât de mare, încât Lumina s-a stins aproape în întregime. Observați că fiecareia dintre aceste epoci ale Bisericii i s-a spus: *„Nu te-ai lepădat de Numele Meu!”*, *„Nu te-ai lepădat de Numele Meu!”*, *„Nu te-ai lepădat de Numele Meu!”*, dar când ajunge dincoace de epoca întunecoasă, El îi spune Bisericii: *„Îți merge numele că trăiești, dar ești mort.”* (Apocalipsa 3.1). De ce? Pentru că s-a organizat și și-a luat un nume fals.

Mâine seară vom vedea cine este Antihristul. El a adus un botez fals și v-a făcut să credeți că acela este botezul cu Duhul Sfânt. Tot el a adus un botez în apă fals, care nu poate fi găsit nicăieri în Biblie. A adus toate aceste lucruri, fiind un bun actor, un viclean și un șmecher. Priviți de unde apare el: chiar de aici, de dincoace de epoca

Întunecoasă.

Lui Luther i s-a spus: „*Ai puțină Lumină*”.

Apoi a venit epoca lui Wesley care a început să lumineze ceva mai mult, iar din epoca aceea până la ultima, El a pus o ușă deschisă pentru toți cei care vor să intre. Dar în ultima epocă, El a spus: „Biserica a ajuns într-o stare căldicică.”, și a vărsat-o din gura Sa; dar a luat din ea o rămășiță, a avut loc învierea și El a plecat cu această rămășiță. Așa este.

„Îngerului Bisericii din Efes

scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:

„Știu faptele tale, osteneala ta

și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi, că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși.” (Apocalipsa 2.1-2).

Noi luăm tot ce este rău și îl

numim religie: „Oh, noi mergem la biserică și suntem la fel de buni ca ceilalți!” Apoi merg acasă și fac tot ce vor, iar miercuri seara stau acasă și toată noaptea se uită la televizor, la acele gropi ale iadului. Acesta este adevărul. Apoi merg afară, la acele cinematografe în aer liber și vizionează acele filme. Este prea cald să mergi la un spectacol, și cu atât mai mult să mergi la biserică. Chiar și predicatorii închid bisericile pe perioada verii fiindcă spun că este prea cald ca să meargă la biserică. Totuși, frate, nu este chiar atât de cald ca atunci când vei merge în iad. Într-una din aceste zile vei ajunge acolo și vei constata că iadul este mult mai fierbinte decât este aici.

Ați face bine să mă ascultați!

Frate, tu nu poți să-l convingi pe porumbel să mănânce din hoitul unui cal mort. El n-ar putea să facă aceasta pentru că natura lui este diferită. Porumbelul nu are fiere și nu poate digera așa ceva.

Un om care este născut din nou prin Duhul Sfânt nu poate mânca astfel de lucruri, nu le poate tolera, nu se poate gândi la ele. El nu poate face aceasta, pur și simplu nu poate.

Voi știți că păsările cu același penaj zboară împreună, iar astăzi lumea și biserica se aseamănă atât de mult încât vorbesc la fel, beau la fel, fumează la fel, înjură la fel, se îmbracă la fel și se poartă la fel. Nu poți să-i deosebești pe unii de alții, și totuși se presupune că sunteți pecetluiți cu Duhul Sfânt. Știu că ceea ce spun este dur, dar aceasta îți va da Viața.

A fost odată un bărbat care s-a dus în locul unde erau adunați mai mulți predicatori, la școala prorocilor unde se ținea un seminar. Unul dintre predicatorii aceia a spus:

„Puneți pe foc oala cea mare și pregătiți cina pentru că a venit Elisei, bărbatul care știm că a primit o dublă măsură. Astfel, unul dintre acei bărbați a mers și a cules niște castraveți sălbatici, i-a pus în oală și i-a fiert, dar când au vrut să mănânce, au spus: „Moartea este în oală!” Mâncarea aceea era exact ca mâncarea pe care o „gătesc” unele dintre aceste seminarii. Așa este.

Atunci Elisei a spus: „Așteptați puțin pentru că problema poate fi rezolvată”, după care s-a dus, a luat o mână de făină și a aruncat-o în oală, iar aceasta a făcut ca lucrurile să se schimbe: mâncarea, jertfa de mâncare, Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci, aceeași făină folosită și pentru jertfele de mâncare, ceea ce a făcut

diferența.

„...și că nu poți suferi pe cei răi, că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși.” (Apocalipsa 2.2).

Aceasta a spus-o El, nu eu. Eu n-am spus niciodată nimic de la mine, ci doar L-am citat pe El. Știți ce vă cere Dumnezeu? El cere botezul cu Duhul Sfânt pentru că altfel sunteți pierduți!

Un om poate avea mai multe titluri de D.D.D., Ph.D, L.D., poate fi licențiat și să aibă o mulțime de diplome, și totuși să nu știe nimic despre Dumnezeu. Acesta este adevărul. Frate, aceste diplome nu înseamnă nimic, dar cu toate acestea întreaga lume spune: „Ei bine, predicatorul nostru este doctor în divinitate.” Oh, Doamne, ai milă! Aceasta nu are nimic a face cu Dumnezeu, la fel cum nu are faptul că bei un pahar cu apă. Așa este. Pe Dumnezeu nu-L interesează câte diplome și titluri ai. Voi știți cum le numește Biblia, și aceasta nu este o glumă, deoarece mie nu-mi place să glumesc, dar Biblia numește aceste titluri „un câine mort”! Exact așa le numește Biblia: „un câine mort!”, pentru că un câine mort nu poate să latre. În ordine.

„Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit.” (Ai ținut tare de tot ce ți-am dat)(v. 3). Vreau să insist puțin asupra acestui lucru deoarece, cu voia Domnului, vom discuta mai mult despre aceasta peste câteva seri.

„...ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit.

Dar ce am împotriva ta este că

ți-ai părăsit dragostea dintâi." (v. 3-4). Aici aș vrea să mă opresc puțin ca să fie totul clar, apoi vom relua mâine seară.

Care este problema cu această biserică? Dacă întâlnești un om și-l întrebi: „Când ți-a fost mai dragă experiența ta de creștin?”, el ar trebui să-ți răspundă: „Chiar acum!” Dar dacă îți răspunde: „Păi, cea mai frumoasă experiență a mea, ca și creștin, a fost la început, când am venit și am primit botezul cu Duhul Sfânt”, poți să-i spui fără frică: „Oh, frate, tu ai căzut din har!” Acesta este adevărul.

Priviți! *„...ți-ai părăsit dragostea dintâi.”*

Aceasta arată că la început ei au avut ceva, dar apoi l-au pierdut. Vedeți? Nu cel care începe, ci cel care duce lucrarea la bun sfârșit, va fi mântuit. *„Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri.”* (Matei 7.21). Oh, dați-mi voie să mă adâncesc puțin aici! În seara aceasta am vorbit repede, așa că acum aș vrea să ne oprim puțin aici pentru câteva minute. *„...cel ce face voia Tatălui Meu...”, „...cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.”* (Matei 24.13).

Dacă cineva spune: „Cred că tipul acela este un fățarnic bătrân!”, iar tu răspunzi: „Ei bine, dacă crezi aceasta despre mine, voi părăsi biserica și nu voi mai avea nici o legătură cu ea!”, aceasta arată din ce ești făcut. Dacă la început am avut un bob de grâu, tot un bob de grâu vom avea și la sfârșit. Dar care este problema ta? Tu nu ai stat suficient de mult aici și n-ai făcut lucrurile așa cum trebuie. Așa este.

„Adu-ți aminte de unde ai căzut...”

Întoarce-te înapoi și adu-ți aminte

vremea în care nu vorbeai pe nimeni de rău, iar dacă în biserică nu mergea ceva bine, nu alergai repede la vecinul tău ca să vorbești despre biserică și despre toată lumea, după care plecai de acolo și aderai la o altă biserică. Nu, nu, ci ai rămas acolo și te-ai rugat cu răbdare, iar Domnul te-a ajutat să treci peste toate. Ați înțeles?

*„Adu-ți dar aminte de unde ai
căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi...”*

Du-te înapoi și trăiește din nou
experiența de la început. Fă lucrurile pe care le-ai făcut la început. Cu alte
cuvinte: Du-te din nou la altar și împacă-te cu Dumnezeu.

*„...întoarce-te la faptele tale
dintâi. Altfel,
voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.”* (v. 5). Of,
of! Dacă nu vă
pocăiți, veți avea o biserică ruptă în bucăți.

„Ai însă lucrul acesta bun...” Iată-ne
ajunși aici! Fiți foarte atenți! Ascultați cu atenție! Păstrați haina
sfințeniei pe voi și puneți deoparte umbrela! Ascultați!

*„Ai însă lucrul acesta bun: că
urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.”* (v. 6).

„Urăști faptele nicolaiților”. Ceea
ce în Efes a fost numit „faptele nicolaiților”, în epoca următoare a devenit
„învățătură”. Vom vorbi mâine seară despre nicolaism.

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu”.” (v.7).

Cu următorul verset începe mesajul pentru Biserica din Smirna.

Mâine seară vom începe cu nicolaiții, pe baza textului din Apocalipsa 13, și vom vorbi despre preoția nicolaită și începutul ei în cadrul Bisericii din Efes. Acesta este punctul în care a căzut biserica după trei sute de ani de la înființarea ei. Ceea ce vreau să spun este că înainte de a venit la putere, nicolaiții au pus bazele unei învățături, a unei preoții a fraților.

Această denumire vine de la „Nicolas”. Cred că în Fapte cinci sau șase, ni se spune că în cadrul bisericii primare au fost aleși câțiva diaconi, printre care a fost și acest Nicolas care a pornit nicolaismul, adică organizarea unei preoții. Din această preoție s-au născut „faptele nicolaiților” care includeau mărturisirea păcatelor în fața unui preot și toate celelalte lucruri. Apoi, aceste fapte s-au transformat în învățatură, care a intrat în biserică și care se încheie aici, în această epocă din urmă, cu toată creștinătatea înfășurată în jurul ei și din care va fi mântuită doar o rămășiță care nu va fi prinsă de ea. Cu voia Domnului, mâine seară vom vedea toate aceste lucruri.

Oh, dragul meu frate și draga mea soră, Cel care este în stare să te păzească de cădere, Cel care este în stare să-ți păstreze inima în har, Acela să-și reverse binecuvântările peste tine! Să nu uitați niciodată că trăim în zilele din urmă ale ultimei epoci a Bisericii, despre care s-a prorocit că va fi una caldă și cu inima împărțită. Încetează să mai ai inima împărțită și vino cu adevărat la Hristos, din toată inima.

Eu nu îți voi spune la ce biserică să mergi pentru că Dumnezeu nu te va întreba despre aceasta la judecată. Lui nu-l pasă de care biserică aparții, ci te dorește pe tine, în mod individual. Tu trebuie să fii născut din nou și să primești botezul cu Duhul Sfânt, sau ești pierdut. Înțelegeți? Până când trăiești experiența nașterii din nou, tu doar te joci de-a biserica.

Cel care a stat acolo, între cele șapte sfeșnice de aur, prin cele șapte epoci ale Bisericii, Același Duh Sfânt care a aprins Biserica din Efes, a aprins-o și pe cea de aici.

Începând cu nicolaiții, în biserică au existat foarte mulți actori. Aceștia au mers de-a lungul epocilor Bisericii, până când astăzi s-a ajuns aici, la această mare aglomerare de organizații. Dar Dumnezeu dă totul afară și păstrează doar o rămășiță pe care o va duce în slavă.

Domnul să vă binecuvânteze!

Prieteni, știu că ceea ce am spus a fost dur, dar este pentru binele vostru deoarece vă va ajuta și vă va păzi de cădere. Să nu plecați spunând: „Fratele Branham a vorbit de rău biserica mea”, pentru că eu nu m-am îndreptat împotriva niciunei biserici, ci am vorbit fiecăruia dintre voi individual. Dacă aparții bisericii baptiste, fii un baptist adevărat, umplut cu Duhul Sfânt. Dacă aparții de biserica metodistă, fii un metodist adevărat, umplut cu Duhul Sfânt, acest lucru fiind valabil pentru fiecare dintre voi, indiferent de care biserică aparțineți. În felul acesta, nu vei fi o pricină de poticnire, ci vei fi un exemplu pentru orice biserică și pentru toți vecinii tăi, spre slava lui Dumnezeu.

Domnul să vă binecuvânteze în timp ce stați în picioare.

Iubite Stăpân al Vieții, după ce am citit Cuvântul Tău, stăm în adorare, conștienți că într-o zi, în ziua judecății ceea ce am citit în seara aceasta va fi auzit de pe banda de înregistrare, exact așa cum s-a întâmplat. Ce vrem să facem știind că trăim în ultima epocă și întunericul este peste tot? Ce timp! Să vedem revenirea lui Hristos, cu semne în cer și pe pământ, cu valuri uriașe care mugesc și oameni care își dau sufletul de groază, plini de frică și nedumeriți de ceea ce se întâmplă, cu suferințe în mijlocul națiunilor.

Mulți spun: „O, aud aceasta de ani de zile!” Dar nu spune Scriptura că așa vor zice? *„Nu tot așa s-a zis și în vremea părinților noștri?”* Însă ei nu știu că noi suntem chiar la final și că este posibil ca El să vină înainte de a se face dimineată.

Tată, noi nu cunoaștem ziua și ceasul în care aceste fire subțiri și fragile ale vieții se vor rupe sub noi și atunci bietele noastre suflete vor atârna în balanța Cuvântului lui Dumnezeu, în funcție de atitudinea noastră față de ceea ce am auzit și citit.

Doamne, este de datoria noastră să ne oprim și să ne cercetăm. Fie ca toți bărbații și femeile, băieții și fetele care stau aici, în această seară, pe deplin sănătoși și teferi în această audiență mică, să se gândească adânc și dacă nu sunt încă născuți din nou, fă ca scopul inimii lor să fie chiar acum: „Nu voi mai mânca și nu voi mai bea până când nu mă vei umple cu aceeași Mană cu care i-ai umplut pe ucenici în ziua Cincizecimii. Ia de la mine toată iubirea față de lume și lasă ca începând de astăzi să fiu pe deplin al Tău.”

Acordă-le aceasta, Doamne.

Însoțește-i pe oameni în timp ce se întorc la casele lor. Oh, Dumnezeule, adu-Ți aminte de cei aflați în nevoi, de

cei săraci fizic și de cei săraci în duhul, de cei care însetează și flămânezesc.

Dumnezeule, ridică lucrători pretutindeni. Uple-i cu Duhul Sfânt și trimite-i să predice, ca pe niște tăciuni aprinși. Noi nu cunoaștem ceasul, suntem muritori și trecem prin viață o singură dată. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar în viața care vine nu vom predica Evanghelia, ci ne vom bucura cu aleșii din epocile trecute care au primit această Evanghelie, împreună cu marea noastră Căpetenie, Domnul nostru, Isus Biruitorul, toată lauda să fie a Lui în veci de veci. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Întoarceți-vă și dați mâinile unii cu alții, în timp ce cântăm: „Binecuvântată fie legătura care leagă.”

Binecuvântată fie legătura care leagă

Inimile noastre în dragostea creștină;

Părtășia inimilor care împărtășesc aceeași credință

Este ca și cea de sus

De dinaintea tronului Tatălui nostru.

Dați mâinile unii cu alții. Mai
sunt zece minute până când se vor stinge luminile. Mergeți acasă, bucurați-vă
și reveniți mâine seară!

Dacă va fi cu voia Domnului, vom
începe serviciul la ora șapte și jumătate. Ce minunat!

- Amin -